

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰῶλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ 38

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΤ. ΜΑΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 289]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΒ'

Τὴν ἐσπέραν μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἐπισκέψεως τῶν ἐργοστασίων ὁ κ. Βουλφράν, ἀντὶ νὰ ἐπανέλθῃ κατὰ τὸ σῶνθηες εἰς τὰ γραφεῖα, εἶπε πρὸς τὴν Πετρίναν νὰ ὀδηγήσῃ τὸν δίφρον κατ' εὐθείαν εἰς τὸν πύργον. Τότε δὲ κατὰ πρῶτον ἡ Πετρίνα διήλθε τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐπίχρυσον κιγκλιδωτὴν πύλιν. Ἀριστοῦργημα τῆς σιδηρουργικῆς τέχνης, ὅπερ εἶχεν ἐκτεθῆ ἔν τινι τῶν τελευταίων Ἑκθέσεων· ἐδιηγούντο δὲ ὅτι βασιλεὺς τις δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἀγοράσῃ, ἀλλ' ὁ πλούσιος βιομήχανος δὲν τὴν ἐθεώρησε λίαν πολυδάπανον πρὸς στολισμὸν τῆς ἐξοχικῆς οἰκίας του.

«Προχώρα εἰς τὴν κυκλικὴν δενδροστοιχείαν» εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν.

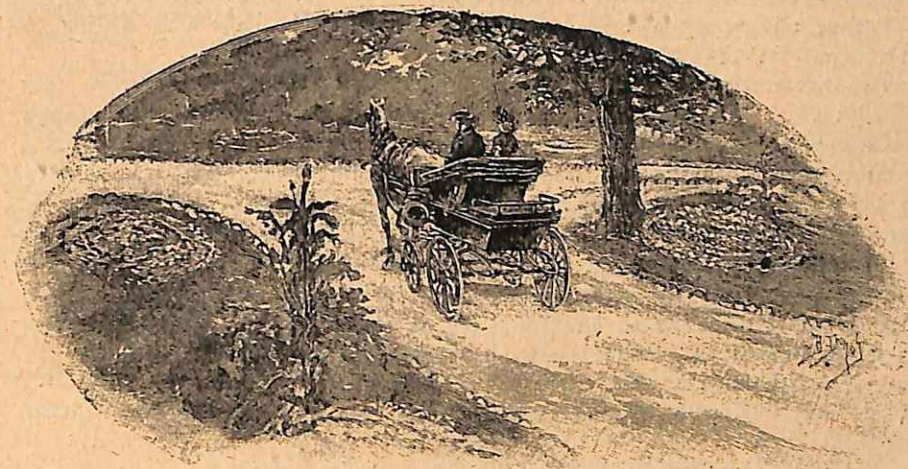
Κατὰ πρῶτον ἤδη ἔβλεπεν ἐκ τοῦ πλησίον τὰς συστάδας τῶν ἀνθῶν, ἃς μέχρι τοῦδε μακρόθεν μόνον διέκρινεν ὡς κηλίδας ἐρυθρὰς ἢ ῥοδοχρόους ἐπὶ τοῦ βαθυχρόου βελουδίνου τάπητος τῆς χλόης. Ὁ ἵππος συνηθισμένος ἀνήρχετο τὴν δενδροστοιχείαν μετὰ βήματος ἡσύχου καὶ οὐδεμίαν ἔχων χρεῖαν ὀδηγοῦ· ὥστε ἡ Πετρίνα ἠδύνατο νὰ βλέπῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ νὰ θαυμάζῃ τὴν τάξιν καὶ τὴν καλλονὴν καὶ τὴν καλὴν συντήρησιν τοῦ κήπου.

Ὁ ἵππος ἐστάθη ἄφ' ἑαυτοῦ πρὸ τῆς εὐρείας κλίμακος, ἔνθα ἴστατο περιμένων γηραιὸς θεράπων, προσκληθεὶς διὰ τοῦ κώδωνος τοῦ θυρωροῦ.

«Σταμάτη, εἰσαι αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν ἀπὸ τοῦ δίφρου.

— Μάλιστα, κύριε.

— Θὰ ὀδηγήσῃς τὴν νέαν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν χρυσαλίδων· θὰ εἶνε ἰδικὸν της· φρόντισε νὰ της δώσουν ὅ τι χρειάζεται· εἰς τὴν καλλωπισμὸν της. Θὰ θέτῃς τὸ πινακίδιον της ἀντικρὺ τοῦ ἰδικοῦ μου. Στεῖλέ μου καὶ τὸν Ἀντώνη νὰ με ὑπάγῃ εἰς τὰ γραφεῖα.»

«Τῷ εἶπε νὰ ὀδηγήσῃ τὸν δίφρον εἰς τὸν πύργον. (Σελ. 297, στήλ. α')

Ἡ Πετρίνα ἠρώτα καθ' ἑαυτὴν ἂν ἦτο ἐξυμνος ἢ ἐβλεπεν ὄνειρον.

«Θὰ φάγωμεν ἑστὰς ὀκτώ, εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ κ. Βουλφράν, ἕως τότε εἰσαι ἐλευθέρα.»

Ἡ Πετρίνα κατέβη ἀπὸ τοῦ δίφρου καὶ ἠκολούθησε τὸν γηραιὸν θαλαμηπόλον βαδίζουσα ἐκθαμβος ὡς ἂν εἶχε μεταβιβάσῃ εἰς ἀνάκτορον μεμαγευμένον.

Ὁ Σταμάτης τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸν δεῦτερον ὄροφον καὶ ἀνοίξας θύραν τινά, εἶπεν ἀποσυρόμενος·

«Θὰ σας στείλῃ τὴν θαλαμηπόλον.

Ἡ Πετρίνα διελθοῦσα μικρὰν σκοτεινὴν εἴσοδον εὐρέθη ἐντὸς μεγάλου δωματίου. Τὸ δωμάτιον τοῦτο ἦτο κατάφυτον καὶ τοὺς τοίχους αὐτοῦ ἐκάλυπτεν ὕφασμα χρώματος ἐλεφαντίνου ὁστοῦ μετὰ χρυσαλίδων ποικιλοχρόων, αἵτινες ἐφαίνοντο περυγίζουσαι ἐλαφρῶς. Τὰ ἐπιπλα ἦσαν ἐκ ξύλου σφενδάμου στικτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ φαιῦς τάπητος ἦσαν ἐνυφασμένα ποικίλα ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, μαργαρίται, μήκωνες, κύανοι ἀμάραντοι.

Πόσον ἦσαν τὰ πάντα δροσερὰ καὶ εὐμορφα.

Πρὶν δὲ συνέλθῃ ἐκ τοῦ κατέχοντος αὐτὴν θάμβους καὶ ἐν ᾧ ἐβύβιζε τὸ πόδι της εἰς τὸν μαλακὸν καὶ ἑλαστικὸν τάπητα, ἡ θαλαμηπόλος εἰσῆλθε.

«Δεσποινίς, εἰμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας· ὁ Σταμάτης μ' εἶπε νὰ ἔλθω.

Θαλαμηπόλος εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένη

εἰς τὰς διαταγὰς κορασίδος, ἥτις πρὸ τινων ἡμερῶν ἐκοιμάτο ἐντὸς εὐτελοῦς καλύβης, ἐπὶ κλίνης καλαμίνης, ἐν τῷ μέσῳ τέλματος ἔχουσα συντρόφους ποντικούς καὶ βατράχους!

«Σ' εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Πετρίνα συνελθοῦσα, ἀλλὰ δὲν θέλω τίποτε... μοὶ φαίνεται.

— Ἐὰν εὐαρεστήται ἡ δεσποινὶς νὰ της δείξω τὰ πράγματα τοῦ δωματίου της.

Διὰ τούτου δὲ ἐνόει ἡ θαλαμηπόλος νὰ ἀνοίξῃ τὰ φύλλα ἱματιοθήκης μετὰ κατόπτρου, ὡς καὶ τὰ συρτάρια τοῦ κομμωτηρίου περιέχοντα ψήκτρας, ψαλίδια, σάπωνας καὶ βαυκαλίδια. Μετὰ ταῦτα ἐπίσσε διὰ τοῦ δακτύλου κομβίον ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ εἶπε·

«Τοῦτο εἶνε ὁ ἡλεκτρικὸς κώδων, τοῦτο εἶνε διὰ τὸ ἡλεκτρικὸν φῶς.»

Ἐν ἀκαρεῖ τὸ δωμάτιον, ἡ εἴσοδος καὶ τὸ κομμωτήριον ἐφωτίσθησαν ὑπὸ φωτὸς ἐκθαμβούντος, ὅπερ ἐν ἀκαρεῖ πάλιν ἐσβέσθη. Ἡ δὲ Πετρίνα ἐνόμιζεν ὅτι πλανᾶται ἐντὶ ἀνὰ τὰς πεδιάδας τῶν περιχώρων τῶν Παρισίων ὅτε τὴν κατέλαθεν ἡ καταιγὶς καὶ αἱ καταλάμπουσαι ἀστραπαὶ τῇ ἐδεικνυσαν τὴν ὁδὸν ἢ τὴν ἐπνιγὸν ἐντὸς πυκνῶν σιγῶν.

«Ὅταν με χρειάζεσθε, δεσποινίς, εὐαρεστηθῆτε νὰ σημάνετε τὸν κώδωνα· μίαν φορὰν διὰ τὸν Σταμάτην καὶ δύο δι' ἐμέ.»

Ἀλλ' ἡ δεσποινὶς εἶχε χρεῖαν νὰ

μείνη μόνη και ένα εξετάσθη τὰ τοῦ δω-
ματίου καὶ ἵνα συνέλθῃ, διότι εἶχεν ἐκ-
τροχιασθῇ ἔνεκα τῶν συμβάντων αὐτῇ
ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς χθές.

Ποῦ νὰ ἐφρανόταν τὸ πρωῒ, ὅτε ἐβλε-
πεν ἑαυτὴν κινδυνεύουσαν ἐκ τῶν ἀπει-
λῶν τοῦ Θεοδώρου καὶ τοῦ Ταλουέλ, ὅτι
ὁ ἀνεμος ἐμελλε νὰ μεταβάλῃ διευθύνει
πρὸς ὄφελος αὐτῆς! Καὶ δὲν ἦτο νὰ γελᾷ
συλλογιζομένη ὅτι ἡ καταφορά αὐτῶν
παρεσκεύασε τὴν εὐτυχίαν τῆς!

Ἀλλὰ πόσον ἔτι μάλλον θὰ ἐγέλα ἐν
ἡδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ταλουέλ
ὑποδεχομένου τὸν κ. Βουλφράν κάτω
τῆς κλίμακος τῶν γραφείων!

«Ὑποθέτω ὅτι τὸ κορίτσι θὰ ἔκαμε
κάποιαν ἀνοησίαν, εἶπεν ὁ Ταλουέλ.

— Ὅχι δά.

— Καὶ ὅμως σὰς ἔφερεν ὁ Ἀντώνης.

— Διότι τὴν ἄφησα εἰς τὸν πύργον
διὰ νὰ λάβῃ καιρὸν νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ τὸ
δεῖπνον.

— Τὸ δεῖπνον! Ὑποθέτω...

Τοσοῦτον δὲ ἦτο τεταραγμένος, ὥστε
δὲν εὗρεν εὐθὺς ὅτι ἐμελλε νὰ ὑποθέσῃ.

«Ἐγὼ ὑποθέτω, εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν,
ὅτι δὲν εἰδεύρετε τί νὰ ὑποθέσετε.

— ... Ὑποθέτω ὅτι θὰ τὴν βάλετε νὰ
δειπνήσῃ μαζί σας.

— Ἀκριβῶς. Ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἡ-
θελα νὰ παραλάβω τινὰ ἐξυπνον, μυστι-
κόν, πιστόν, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ δύναμαι
νὰ ἔχω πᾶσαν ἐμπιστοσύνην. Ἀκριβῶς
δὲ τὸ κοράσιον τοῦτό μοι φαίνεται ὅτι
ἔχει καὶ τὰς τρεῖς ταύτας ἀρετάς: ὅτι
εἶνε ἐξυπνον εἶμαι βέβαιος, μυστικὸν καὶ
πιστόν εἶνε ὡσαύτως διότι ἔχω ἀποδεί-
ξεις.»

Ταῦτα δὲ εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν ἀπλῶς,
ἀλλ' ὁ Ταλουέλ δὲν ἡδυνήθη νὰ ἀπατηθῇ
ὡς πρὸς τὴν ἐννοίαν τῶν λόγων του.

«Τὴν παραλαμβάνω λοιπόν» καὶ ἐπειδὴ
δὲν θέλω νὰ εἶνε ἐκτεθειμένη εἰς τινὰς
κινδύνους — ὅχι χάριν αὐτῆς, διότι
ἔχω πᾶσαν βεβαιότητα ὅτι οὐδέποτε θὰ
ὑποπέσῃ, — ἀλλὰ χάριν τῶν ἄλλων, ὅπερ
θὰ με ἡγάγακε νὰ χωρισθῶ ἀπ' αὐτῶν...

Καὶ ἐτόνισε τὴν λέξιν ταύτην.

«... Ὅποιοι δὴποτε καὶ ἂν εἶνε αὐτοί,
τὸ κοράσιον δὲν θὰ μ' ἐγκαταλίπῃ πλέον.
Ἐδῶ θὰ ἐργάζεται ἐν τῷ γραφείῳ μου,
τὴν ἡμέραν θὰ με συνοδεύῃ, θὰ συντρώγῃ
εἰς τὴν τράπεζάν μου, καὶ τοῦτο θὰ καθι-
στᾷ ὀλιγώτερον σκυθρωπὸν τὸ δεῖπνόν
μου, διότι θὰ το φαιδρύνῃ διὰ τῆς φλυαρίας
τῆς, καὶ θὰ κατοικῇ εἰς τὸν πύργον.»

Ὁ Ταλουέλ εὖρε καιρὸν νὰ ἐπαγεύρῃ
τὴν ἡρεμίαν τοῦ ἐπειδὴ δὲ οὔτε τοῦ
χαρακτῆρός του ἦτο, οὔτε τῶν ἀρχῶν του
νὰ ἀντιτείνῃ εἰς τὰ διανοήματα τοῦ κυ-
ρίου του, εἶπε:

«Ὑποθέτω ὅτι μένετε ἐντελῶς εὐχα-
ριστήριος.

— Καὶ ἐγὼ ὑποθέτω.»

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Πετρίνα

στηρίζουσα τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ ἐρείσμα-
τος τοῦ παραθύρου, ἐρρέμβαζε θεωμένη
τὴν θέαν τὴν ἐξαπλουμένην ἐνώπιόν της,
τὰς ἀνθοσπάρτους γλοεράς ἐκτάσεις τοῦ
κήπου, τὰ ἐργαστήρια, τὸ χωρίον μετὰ
τῶν οἰκῶν καὶ τῆς ἐκκλησίας του, τοὺς
λειμῶνας, τὰς ἐντομάς, ὧν τὸ ἀργυρο-
εἶδες ὕδωρ ἐξήστραπτεν ἐκ τῶν καθέτων
ἀκτίνων τοῦ δύνοντος ἡλίου, ἀντικρὺ δὲ
κατὰ τὴν ἄλλην πλευρὰν τὸ πυκνὸν μέ-
ρος τοῦ δάσους, ἔνθα εἶχε καθίσῃ τὴν ἡ-
μέραν τῆς ἀφίξεώς της καὶ ἐν τῷ μέσῳ
τῆς ἐσπερινῆς αὔρας εἶχεν ἀκούσῃ διερ-
χομένην τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς μητρός
τῆς ἥτις τὴν ἐψιθύριζε «Σὲ βλέπω εὐ-
τυχῇ».

Εἶχε προαισθανθῇ τὸ μέλλον ἡ προσ-
φιλὴς μαμά της καὶ οἱ μεγάλοι μαργα-
ρίται μεταφράζοντες τὸν χρησμόν, ὃν ἐ-
κείνη ὑπεγόρευσε εἰς αὐτοὺς, εἶχον εἰπῇ
καὶ αὐτοὶ τὴν ἀλήθειαν· εὐτυχῆς ἦδη ἤρ-
χιζε νὰ εἶνε καὶ ναὶ μὲν δὲν ἐπέτυχεν ἀ-
κόμη ἐντελῶς, οὐδὲ πολὺ, ἀλλ' ὅμως ὤ-
φειλε τοῦλάχιστον νὰ ἀναγνωρίζῃ ὅτι ἐβαι-
νεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν. Ἐὰν ἦτο ὑπόμο-
νος, ἔαν ἐγίνωσκε νὰ περιμένῃ, τὰ λοιπὰ
θὰ ἤρχοντο μόνα των. Τίς τὴν ἐδίαζε
τώρα; Οὔτε ἡ δυστυχία, οὔτε ἡ στέρη-
σις ἐν τῷ πύργῳ τούτῳ, εἰς ὃν εἶχεν εἰ-
σέλθῃ τοσοῦτον ταχέως.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΜΠΟΣ

ΣΤΟ ΕΞΟΧΙΚΟ ΣΠΙΤΑΚΙ

Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ὑπῆρξεν ἡσυχον.
φαιδρὸν, εὐτυχές, τὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι τοῦ
Κυανοῦ Ποταμοῦ, εἰς τὰς Ἑνωμένους
Πολιτείας.

Ἡ οἰκογένεια ἡ ὁποία κατῴκει ἐκεῖ,
ἦτο ἐλληνικὴ. Φαντασθῆτε, ἑλληνικὴ
οἰκογένεια εἰς τὴν Ἀμερικὴν! Μὲ πό-
σιν λύπην καὶ μὲ πόσιν ἐπιθυμίαν θὰ
ἐσυλλογίζοντο τὴν μακρυσμένην καὶ γλυ-
κυτάτην πατρίδα των! Ἀλλὰ μήπως ἦ-
σαν μόνον αὐτοί; Πόσαι ἐλληνικαὶ οἰκο-
γένειαι δὲν ζοῦν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, πρὸ
ἐτῶν ἀποκατεστημένων καὶ εὐημεροῦσαι...

Ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Παντελῆς ἦσαν
μόλις ἐφηβοί. Ἡ Λενιώ, ἡ ἀδελφὴ των,
εὐμορφὸ κοριτσάκι μὲ γαλανά ματάκια
καὶ σγουρόξανθα μαλλιά, ἤρχιζε τώρα
νὰ ναναμινύεται εἰς τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας,
ὅταν ἡ δυστυχία, ἐξαφνικὴ ὡς κεραυνός,
ἐνέσκηψεν ἐπὶ τῶν ἀθῶων αὐτῶν παιδιῶν...

Εἰς τὸν θελκτικὸν ἐκείνον τόπον, μὲ
τὸν τόσον αἰθιρὸν οὐρανὸν καὶ τὸν τόσον
θερμὸν ἥλιον, ὁ πυρετός προσβάλλει κατὰ
προτίμησιν τοὺς Εὐρωπαίους. Εἰς διά-
στημα ὀλίγων ὥρων καταβάλλεται ὁ
πλέον ῥωμαλαῖος καὶ γενναῖος ἄν-
θρωπος. Μίαν ἡμέραν ποῦ ἐπῆγεν εἰς τὴν
πόλιν, διὰ νὰ πωλήσῃ τὰ προϊόντα τῶν

ἀγρῶν του, ὁ πατὴρ προσεδλήθη ἀπὸ τὴν
θανατηφόρον ἀσθένειαν.

Μὲ λιποψυχὸν χεῖρα ἔγραψε πρὸς τὴν
σύζυγον του:

«Μένει εἰς τὸ σπίτι... μὴν ἔλθῃς!»
Ἀλλ' οὔτε ἡ παράκλησις αὐτῇ, ἡ
διαταγὴ αὐτῇ, ἴσχυσε νὰ τὴν συγκρατήσῃ.
Ἐτρεξεν, ἔφθασε παρὰ τὴν κλίνην τοῦ
ἐτοιμοθανάτου, τῷ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλ-
μούς, ἀλλ' ἀπέθανε κατόπι καὶ αὐτῇ,
θύμα τῆς ἀρρώστιας τῆς.

Καὶ τώρα τὰ παιδιά τὴν ἀπαγγέλλουν;
Ἄνευ στηρίγματος καὶ προστασίας, ἐγ-
καταλελειμμένα εἰς ξένην γῆν, μόνα εἰς
τὴν σχεδὸν ἔρημον ἐκείνην χώραν, ὡς
μόνην περιουσίαν ἔχοντα ἀγροὺς καὶ λει-
βάδια, περιέπεσαν εἰς μεγάλην μελαγχολί-
αν καὶ ἔλεγον μετὰς των:

— Ἐχάθηκαμε!

Ἡ Λενιώ, μὲ ὀφθαλμοὺς πρισμένους
ἀπὸ τὰ κλάμματα, ἐπλανᾶτο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ,
πότε μέσα εἰς τὸ σπίτι, πότε ἔξω εἰς τὸ
κτῆμα, πλήρης ἀπογνώσεως. Ἀφ' οὗ ὁ
Γεώργιος καὶ ὁ Παντελῆς, οἱ μεγαλείτε-
ροι, εἶχον χάσῃ τὸ θάρρος των, τί ἄλλο
θὰ ἔκαμνεν αὐτὴ ἡ δυστυχὴς μικρά, παρὰ
νὰ κλαίῃ καὶ νὰ στεναίῃ;...

Ἡ ἀγελάς ἐμυκάτο εἰς τὸν σταῦλον
θρηνηδῶς, ὥστε τὸ κοριτσάκι ἐνόμιζεν
ὅτι καὶ αὐτὴ συνεμερίζετο τὴν λύπην του.

— Ἀχ, Ἀστέρω μου! τί δυστυχι-
σμένοι πού εἴμεθα!...

Λέγουσα ταῦτα ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς
καὶ εἶδεν ὅτι τὸ ζῶον δὲν εἶχε τροφήν.
Ἐπῆγε καὶ τῆς ἔφερεν ὀλίγα χόρτα.

— Νά... φάγε... πεινᾷς.

Κατόπιν ἐσκέφθη:

— Καὶ τὰδέλφια μου θὰ πεινοῦν.

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν δὲν ἐμαγεύρευσαν.
Τὴν πείναν των τὴν κατεσίγαζαν προ-
χειρῶς μὲ κανένα καρπὸν.

— Ἡ μητέρα δὲν θὰ τα ἄφινεν ἔτσι!
ἐσκέφθη ἡ Λενιώ. Ἐγὼ τώρα πρέπει ν'
ἀντικαταστήσω τὴν μητέρα.

Ἐτρεξεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἦναψε
φωτιὰν καὶ προσεπάθησε νὰ συγκεντρώσῃ
τὰς ἀναμνήσεις τῆς:

— Πῶς πρέπει νὰ κάμω, διὰ νὰ ἐπι-
τύχω μὴ καλὴ σούπα;

Ἡδὴ ἡ χύτρα ἐβράζε σιγοτραγωδούσα.
Ἡ Λενιώ ἔρριψε μέσα ἕνα κομμάτι
λαρδί, ὀλίγες πατάτες, ὀλίγον πιπέρι
κατόπιν ἔστρωσε τὸ τραπέζι.

— Παιδιά, ἐλᾶτε ἐν φάμε.

Οἱ ἀδελφοὶ τῆς ἐξεπλάγησαν καὶ ὑπε-
μεΐδισαν.

— Νὰ φάμε, ἀδελφούλα;

— Νά... ἀλλὰ... λέτε πως δὲν θὰ
εἶνε καλὸ τὸ φαγητόν;

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεψε, καὶ τὸ ὕψος
τῆς ἦτον ἀνήσυχον.

— Ἐννοια σου! τῇ εἶπον, μὴ φοβεῖ-
σαι. Νὰ ἴδῃς τί ὠραία πού θὰ φάμε.

Ἦν, τὸ πρῶτον αὐτὸ γεῦμα τῶν ὀρφα-
νῶν, πόσον ἦτο μελαγχολικὸν μέσα εἰς

τὴν σιωπηλὴν αἴθουσαν, ὅπου ποτέ, ποτέ
πλέον δὲν θὰ ἐπανήρχοντο οἱ πεφιλημέ-
νοι γονεῖς!... Ἀλλὰ καθεὶς συνεκράτει
τὰ δάκρυά του, πρώτη ἡ Λενιώ...

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ γεῦμα, ἡ Λενιώ
ἐσήκωσε τὸ τραπέζι, ἐν ᾧ οἱ ἀδελφοὶ τῆς
τὴν παρηκολούθουν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Νὰ ἴδῃτε... σὰς το ὑπόσχομαι...
ἄλλη φορὰ θὰ εἶνε καλλίτερο, τοῖς ἔ-
λεγε.

— Τὸ καίμενο τὸ κορίτσι... κάμνει ὅ,τι
μπορεῖ, εἶπεν ὁ Γεώργιος πρὸς τὸν Παν-
τελῆν. Καὶ κατόπιν ἐπρόσθεσε:

— Καὶ 'μεῖς τώρα πρέπει νὰ κάμω-
μεν ὅ,τι μπορούμε.

Καὶ πῶς; Διὰ αὐτοὶ θὰ ἔμεναν ἀρ-
γροί, ἐν ᾧ ἡ μικρά των ἀδελφὴ ἤρχισε
νὰ ἐργάζεται;... Ὁ σταῦλος; Ποῖος
τὸν ἐσυλλογίσθη, δύο τώρα ἡμέρας! Καὶ
ὁ ὀρνιθὼν;... Ὡ βέβαια θὰ εὕρισκαν ἐκεῖ
αὐτὰ φρέσκα... Καὶ τὰ χωράφια;...
Ἀρὰ γε μὴ τὰς χεῖράς των, τὰς ἡδὴ
ἰσχυράς, δὲν θὰ εἰμπορούσαν νὰ τα καλ-
λιεργήσουν;

Καὶ αἱ διάφοροι λεπτομέρειαι τῆς συ-
νεχῶς καθημερινῆς ἐργασίας, ὡς τὴν
ἐξετέλει ὁ πατὴρ των, παρουσιάζοντο
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των.

Δὲν ἦτο ἄσχημον, δὲν ἦτο ἀνανδρον,
νὰ σταυρώσουν τὰ χεῖρια καὶ νὰ καθή-
σουν; Τὸ καθήκον των ἦτο νὰ ἐργα-
σθῶν, νὰ παλαίσουν, νὰ ζήσουν. Καὶ τὸ
καθῆκον αὐτὸ τοὺς το ἐνθύμιεν ἡ μικρά
Λενιώ καὶ τὴν ἐντρέποντο διότι τὸ εἶ-
χαν λησμονήσῃ ἐν τῇ λύπῃ των, ἐν τῇ
ἀπογνώσει των.

Οἱ καλοὶ γείτονες τῶν περιχώρων θὰ
τοὺς ἐσυμβούλευαν... ἐν ἀνάγκῃ θὰ τοὺς
ἐβοήθουν. Καὶ μήπως εἰς τὸν οὐρανόν
δὲν εἶχον προστάτας καὶ τὰ τρία;...

Ὅπως ἡ Λενιώ, ἐμψυχουμένη ἀπὸ
τὴν ἀνάμνησιν τῆς μητρός της, ἀνεκά-
λει ὄλον της τὸ θάρρος, οὕτως ὁ Γεώρ-
γιος καὶ ὁ Παντελῆς ἤκουον ἐντός των
τὴν ἡχώ τῆς πατρικῆς φωνῆς:

— Δουλεῖα, παιδιά μου, δουλεῖα!

Περιῆλθον ὁμοῦ τὸ μικρὸν των κτῆμα.
Ἐδῶ ὠριμοὶ καρποί, ἐκεῖ στάχεις ὠρι-
μάζοντες· καὶ εἰς τὸ λειβάδιον το χορ-
τὰρι κίτρινον καὶ μεστωμένον, ἐφαίνετο
ὡς νὰ ἐπερίμενε τὴν χεῖρα τοῦ θεριστοῦ.

— Ἀπὸ αὐριο θὰ τὸ κόψουμε!

Τὴν ἐπομένην πρωῒ πρωῒ, ἐν ᾧ ἡ
δρόσος ἐπλήρου τοὺς κάλυκας τῶν ἄν-
θέων, ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν. Ὁ ἥλιος
τῆς μεσημβρίας ἐτόξευσε τὰς θερμὰς
τοῦ ἀκτίνας ἐπὶ τοῦ συσσωρευμένου χόρ-
του. Καὶ τὰ δίκρανα ἔδωσαν καὶ πῆραν.

— Ἀστέρω μου! ἔλεγε καὶ ἐξανά-
λεγε ἡ Λενιώ. Τί ἄφθονο χόρτο πού σου
ἔχω! Τώρα δὲν θὰ πεινάσῃς ποτέ.

Ὅταν ἐξηράνθη πολὺ τὸ χόρτον, ἐσκέ-
φθησαν νὰ τὸ μεταφέρουν ὑπὸ στέγην,
διὰ τὸν χειμῶνα. Ἡ λέμβος ἐταλαντεύ-
ετο ἐπὶ τῶν κυανῶν ὑδάτων τοῦ ποτα-

μοῦ, ὁ ὁποῖος ἐχώριζε τὸ λειβάδι ἀπὸ
τὸ σπιτάκι. Καὶ ποσάκις τὸν διέσχισε,
θαυμασίως διευθυνομένη ὑπὸ τῶν δύο
κοπηλατῶν.

Καὶ ὅταν ἡ ἡμέρα ἐτελείωσε, ἐψιθύ-
ρισαν ὁμοῦ, ἐνῷ εἰς τὸν οὐρανὸν ἔλαμ-
πύριζαν οἱ πρωτοὶ ἀστέρες.

— Καλὰ ἔτσι;... Πατέρα, εἶσαι εὐ-
χαριστήμενος;

Καὶ ἡσθάνοντο γαλήνην εἰς τὴν ψυ-
χὴν των, τὴν γαλήνην ἐκείνην ἡ ὁποία
ἀμοίβει τὸ θάρρος, τὴν ἐργασίαν.

Ὅ,τι ἐν ἀρχῇ ἔκαμαν κατὰ καθῆκον,
τὸ ἔκαμαν κατόπιν μὲ ὀρεξιν καὶ μὲ εὐ-
χαρίστησιν.

Νὰ βλέπετε νὰ φυτρώνῃ, νὰ μεγαλώ-
νῃ καὶ νὰ ὠριμάζῃ ὅ,τι ἐσπείρατε μόνοι
σας, νὰ ζητῆτε ἀπὸ τὴν γῆν τὸν ἄρτον
τὸν ἐπιούσιον· νὰ ἀναπνέετε ἐλευθέρως τὸν
ζωογόνο ἀέρα τῶν ἀγρῶν, — ἰδοὺ εὐτυ-
χία τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἀγνοοῦν!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

ΤΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΑΝΕΝΔΟΞΟΥ

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ὁ βασιλεὺς
Πανένδοξος ὁ Ἐκατοστός, ἐκάθητο ἐσπέ-
ραν τινὰ παρὰ τὴν ἐστίαν μετὰ τῆς βα-
σιλίσσης Βαλσαμίνης, τῆς σεπτῆς αὐτοῦ
συζύγου. Ἡ βασίλισσα ἐλίκνιζετο ἡρέμα
ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἀνακλινιστικῆς ἑδρας
νέου συστήματος, ἡ ὁποία προήρχετο ἀ-
ναμφιβόλως ἀπὸ τὴν ἐκθεσιν τοῦ Σικά-
γου.

Ὁ βασιλεὺς ἦτο βυθισμένος μέχρι
λαιμοῦ εἰς παλαιὰν πολυθρόναν, φέρου-
σαν ἄνωθεν τὸ βασιλικὸν στέμμα. Εἶχε
περιβληθῇ τὸν θερμὸν του κοιτωνίτην, ὑπε-
ρραμμένον διὰ διφθεράς λευκῆς καὶ ἀντι-
τῶν ὑποδημάτων, τὰ ὁποῖα τὸν ἐστενο-
χώρουν, εἶχε φορέσῃ τὰς ἐμβάδας του
τὰς κεντητάς, ὧρον καὶ χειροτέχνημα
τῆς βασιλίσσης.

Εὐωδία θελκτικὴ ἀνεδίδετο ἐκ τῆς τε-
ιοδόχης, τοποθετημένης ἐπὶ μικροῦ τρα-
πέζιου, πλησίον τῆς βασιλίσσης, μετὰ
δύο πινακίων μὲ πλακοῦντια ὀρεκτικώ-
τατα.

Ἡ βασίλισσα διεξήρχετο τὸ τελευ-
ταῖον φυλλάδιον τῆς Ἐφημερίδος τοῦ Συρ-
μοῦ, τὸ ὁποῖον τὴν εἶχε φέρῃ πρὸ ὀλίγου
τὸ ἐσπερινὸν ταχυδρομεῖον καὶ ὀνειροπό-
λοι μίαν νέαν ἐνδυμασίαν ποδηλασίας.

Ὁ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος εἶχε διέλθῃ
ὄλην τὴν ἡμέραν μετὰ τῶν ὑπουργῶν
του, ὁμιλῶν περὶ πλήθους πραγμάτων
ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἐννόει γρῦ, διεσκέδα-
ζεν ἀναγινώσκων τὴν Χ α λ ι μ α ν.

— Ἀγαπητή μου Βαλσαμίνη, εἶπεν
ὑστερ' ἀπὸ ἀρκετὴν ὥραν, ἀποθέτων τὸ
βιβλίον ἐπὶ τῶν γονάτων του, μὲ τὸν δά-

κτυλον μετὰ τῶν σελίδων, ὥστε νὰ μὴ
χάσῃ τὴν συνέχειαν τοῦ παραμυθίου τοῦ
ἀγαπητοῦ Βαλσαμίνῃ.

— Φίλιπτε, ἀπήντησεν ἡ βασίλισσα,
διεκρίπτουσα μετὰ λύπης τὴν ἐπιθεώρη-
σιν τοῦ συρμοῦ.

— Μοῦ ἤλθε μία ἰδέα, εἶπεν ὁ Πα-
νένδοξος.

— Ἀδύνατον! εἶπεν ἡ βασίλισσα.

— Ναί, ναί! Βλέπω εἰς αὐτὸ τὸ βι-
βλίον — καὶ εἶδε τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον
ἐκράτει, — ὅτι ὁ πανίσχυρος καλὴς Χα-
ρὸν — α λ — Ρασσὶλδ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Πι-
στῶν, εἶχε τὴν συνήθειαν, διὰ νὰ μαν-
θάνῃ τί γίνεται εἰς τὸ κράτος του, νὰ
περιέρχεται πεζὸς τὰς ὁδοὺς τοῦ Βαγ-
δατίου, τῆς πρωτευούσης του, ὡς ἀπλοῦς
ιδιώτης. Θέλω νὰ κάμω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο.

— Μεγαλειότατε, νὰ μὴ το συλλογι-
ζεσθαι καὶν! εἶπεν ἡ βασίλισσα. Ἡ Με-
γαλειότης σας νὰ συγχρωτισθῇ μετὰ τῶν
ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ!

— Ναί, ἀγαθὴ μου φίλη. Δι' αὐτοῦ
τοῦ τρόπου θὰ μάθω ἐὰν ἐμὲ πραγμα-
τικῶς ἀγαποῦν ἢ ἐὰν τὰ τεκμήρια τοῦ
σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης, τὰ ὁποῖα μοι
ἐπιδαφιλεύονται, ἀπευθύνονται εἰς τὴν ὑ-
ψηλὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν μ' ἔταξεν ὁ
Θεός. Ὅλη ἡ δυσκολία ἐγκτεῖται εἰς τὸ
νὰ μείνῃ κανεὶς ἀγνώριστος. Κάθε βα-
σιλικὸν πρόσωπον διαχύνει

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια: είδε σελ. 294)

Μετά την επιστροφή των διευθύνον-
ται κατεσκευασμένως εἰς τὸ μελετητήριον
των καὶ καταβάλλουσιν ὅλην τὴν προσ-
πάθειάν των ὅπως γράψωσι μίαν καλὴν
ἐκθεσιν, τὴν ὁποίαν, ἐν τῇ μετανοίᾳ
των, θεωροῦσιν ὡς τὴν πρώτην προσφορὰν
πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ κ. Ραπτᾶ.

Τὴν ἐπαύριον, τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐ-
φθασαν εἰς τὸ σχολεῖον ὁ Πέτρος καὶ ὁ
Ἀνδρέας, σφίγγουσι τὰς χεῖρας ἀλλήλων,
ὡς νὰ δίδωσιν ὁ εἰς ὑπόσχεσιν πρὸς τὸν
ἄλλον.

— Σύμφωνοι! λέγουσι.

Εἰς τί εἶνε σύμφωνοι; Κανεῖς δὲν το
ἤξευρε. Ἄλλ' αὐτοὶ συνεννόησαν.

Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Συμεὼν τοὺς περιμέ-
νουσι μετ' ἀνυπομονησίας. Ἐπενόησαν
νέον τέχνασμα ὅπως πειράξωσιν τὸν διδά-
σκαλον. Ἀλλὰ γενικὴ ἀγανάκτησις
καταλαμβάνει αὐτοὺς ὅτε εἶδον ὅτι οἱ δύο
ἀδελφοὶ δὲν θέλουν νὰ λάβουν μέρος εἰς
τὸ τέχνασμα των. Τοὺς ἀποκαλοῦσι λι-
ποτάκτας, δεικνύουσι πρὸς αὐτοὺς τὸν
γρόνθον· ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ταράσσονται,
εἰναι στερεοὶ ὡς βράχοι εἰς τὴν ἀπόφασίν
των.

Ἡ τάξις διαιρεῖται εἰς δύο στρατό-
πεδα· οἱ δειλοὶ, αἰσθανόμενοι ἑαυτοὺς
υποστηρίζομένους τώρα, δηλοῦσιν ἀνα-
φανδὸν ὅτι ἐβαρύνθησαν τὰς τιμωρίας καὶ
τὰς ἐπιπλήξεις καὶ ὅτι οὐδεμίαν διάθεσιν
ἔχουν νὰ φέρονται τοῦ λοιποῦ κακῶς
ἐντὸς τοῦ σχολείου. Οἱ Συμεωνικοί,
ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν, βλέπουσι ναυαγοῦν-
τα τὰ σχέδιά των, ἀλλ' οὐδὲν δύναν-
ται νὰ πράξωσι, φυλάττουσι μόνον μνησι-
κακίαν κατὰ τῶν δύο ἀδελφῶν. Οὗτοι
πολὺ ὀλίγον ἀνησυχοῦσι, διότι δὲν τοὺς
μέλει διόλου περὶ τῆς γνώμης τῶν ἀμε-
λῶν καὶ ἀτάκτων.

Νέον δελτίον ἦλθεν ἐκ τοῦ σχολείου
εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ λοχαγοῦ· ὁ θεὸς
τῶν παιδίων τριβεῖ ἐκ χαρᾶς τὰς χεῖράς
του.

— Καλὰ παιδιὰ, καλὰ παιδιὰ! ψιθυ-
ρίζει μίαν παρατήρησιν τοῦ γέροντος θεοῦ
των ἡρκεσε διὰ νὰ τα φέρῃ εἰς τὸν ἴσον
δρόμον.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐτήρησαν
τὸν λόγον των· θεωροῦνται οἱ πρῶτοι μα-
θηταὶ τῆς τάξεώς των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I.

Δὲν εἶνε καιρὸς νὰ ὁμιλήσωμεν ὀλί-
γον καὶ διὰ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Παῦλον;
Ὁ Ἰάκωβος, ὁ ἐπιμελής Ἰάκωβος, δι-
πλάσιάζει τὴν μελέτην του· διότι πλη-
σιάζει ὁ Αὐγουστος, ὁ μὴν τῶν ἐξετά-
σεων.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐργάζονται μὲ ἀκατά-

βλητον ζῆλον, ὁ δὲ κ. Ραπτᾶς ἐκπλήτ-
τεται καὶ θαυμάζει.

Οὗτε ὁ Παῦλος δὲν ἔχασε τὸν καιρὸν
του. Ἀναγινώσκει ἤδη ἐλευθέρως· οὐ-
δὲν κείμενον τὸν δυσκολεύει, οὐδὲ τὰ διὰ
λεπτῶν γραμμάτων τυπωμένα, τὰ ὁποῖα
πρὸ δύο μηνῶν τοῦ ἐφαίνοντο ἀληθῶς ἱε-
ρογλυφικά. Καὶ εἰς τὴν γραφὴν πρῶ-
τευσε ὁμοίως· ὁ Παῦλος, ἀφοῦ εὐδοκί-
μησεν εἰς τὰς ἰώ τας, ἐχάραξεν ἀλλή-
λοδιαδόχως πρὸς μεγάλην χαρὰν τῆς δι-
δασκαλίσσης ἀρετᾶς γράμματα καὶ αὐτὸ
ἀκόμη τό φοβερὸν Ο, τὸ Ο ἐκείνο, εἰς τὸ
ὅποσον ναυαγοῦν τόσοι νεαροὶ μαθηταί.
Νίκη! ἀπὸ τὴν προτεράϊαν ὁ Παῦλος ἐ-
χάραξε δύο σελίδας λαμπρῶν Ο, τὰ ὁποῖα
παρατάσσονται μὲ κανονικότητα ἀξιοζή-
λευτον.

Ἡ κυρία Προβατὰ τὰ παρατηρεῖ μὲ
εὐχαρίστησιν· χωρὶς ἄλλο ὁ μαθητὴς οὐ-
τος θὰ τὴν τιμῇ. Ὅταν εἴμπορῇ τις
νὰ κατασκευάζῃ τοιαῦτα Ο, οὐδεμία ἀμφι-
βολία ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ φθάσῃ εἰς ὑ-
ψηλὴν θέσιν.

Ἡ ἀγαθὴ κυρία ἀνεκοίνωσε τὸ πρᾶγ-
μα εἰς τὸν λοχαγόν, ὁ δὲ γέρον στρα-
τιωτικὸς ἐπιστρέφας εἰς τὴν κατοικίαν
του εἶπε παιδρῶς εἰς τὴν ἀδελφὴν του·
— Ἀκόμη ἓνας, Συλβία, ποῦ θὰ τι-
μῇ τὸ οἰκογενειακὸν μας ὄνομα.

Ὁ Παῦλος εἶχε γείτονα εἰς τὸ θρα-
νίον του ἓν καλὸν παιδίον, ὀλίγον τι με-
γαλειτερον αὐτοῦ, τὸ ὅποσον ἀγαπᾷ πολὺ
καὶ μὲ τὸ ὅποσον παίζει εὐχαρίστως. Τὸ
παχουλὸν τοῦτο παιδίον, τὸ ὅποσον κα-
λεῖται Ἀθανάσιος καὶ ὑποκοριστικῶς Νά-
σος, ἡσθάνθη ἀληθῆ θαυμασμὸν διὰ τὰς
δύο ὥραιας σελίδας, τὰς ὁποίας ἡ διδα-
σκάλισσα μετεβίβασεν ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖ-
ρα εἰς ὅλην τὴν τάξιν, ἀντὶ δὲ νὰ αἰσθαν-
θῇ ζηλείαν, ἡσθάνθη ὅλην τὴν πρὸς τὸν
ἀνεψιὸν τοῦ λοχαγοῦ ἀγάπην του διπλα-
σιασθεῖσαν.

— Παῦλε, τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν, εἰς
τὸ διάλειμμα, τί θὰ γίνῃς ὅταν μεγα-
λώσῃς;

— Ἀξιωματικός, ὅπως ὁ θεὸς μου,
ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, τὸ ὅποσον ἡσθάνθη
ἰσχυρὰν κλίσιν πρὸς τὸ στρατιωτικὸν
στάδιον, ἀκοῦον τὸν θεὸν του διηγούμε-
νον τὰς ἐκστρατείας εἰς τὰς ὁποίας ἔλα-
βε μέρος καὶ περιγράφοντα τὰς μάχας.

Ἡ δὴλωσις αὕτη δὲν ἐπέφερεν ἐπὶ
τοῦ φίλου του τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὅποσον
ἠλπίζε.

— Ἀξιωματικός! ὠραῖα, δὲν λέγω
τὸ ἐναντίον, εἶπεν ὁ Νάσος, οἱ ἀξιωμα-
τικοὶ φοροῦν χρυσᾶς ἐπωμίδας καὶ σπαθί,
ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ τί; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος,
δυσηρεστημένος κάπως, διότι εἶδεν ὅτι ἡ
δήλωσις του ἔγινε μὲ ἀδιαφορίαν δεκτὴ.

— Ἐγὼ ξεύρω ἄλλα ἐπαγγέλματα
ὠραιότερα.

— Ποῖα εἶνε αὐτά; Μηχανικός;

— Ἀ! μπᾶ! δὲν μ' ἀρέσει νὰ κάμνω
γεφύρια ἢ νὰ καταβαίνω εἰς τὰ σκοτεινὰ
πηγάδια που εἶνε εἰς τὰ μεταλλεῖα. Καὶ
τί δόξα τάχα εἶνε νὰ τα κάνῃ κανεῖς ὅλα
αὐτά;

— Τί δόξα;

Καὶ ὁ Παῦλος ἐκπληκτος παρατηρεῖ
τὸ ὀκταετὲς ἐκεῖνο παιδίον, τὸ ὅποσον ὁ-
μιλεῖ μὲ τὴν ἀφέλειαν περὶ τῆς δόξης.

— Ναί, τί δόξα, σ' ἐρωτῶ. Ἐγὼ, θέ-
λω νὰ κάμω ὅ τι ἔκαμεν ὁ Χριστόφορος
Κολόμβος.

— Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀνακαλυφθῇ
δυὸ φορὰς ἡ Ἀμερική.

— Ναί, ἀλλὰ πολλοὶ ἄλλοι τόποι μᾶς
εἶνε ἄγνωστοι. Ὁ ἀδελφός μου ἐδιάβα-
σεν εἰς μεγάλη βιβλία ὥραιας ἱστορίας
καὶ μοῦ τὰς διηγεῖται ὅταν παίρνω κα-
λοὺς βαθμούς. Ὁ θαλασσοπόρος αὐτοῖς,
ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ βάσανα καὶ κινδύνους
εὐρίσκουν νέους τόπους, καὶ ἐπιστρέφουν
μὲ τὸ καλὸν εἰς τὴν πατρίδα των, γεμά-
τοι ἀπὸ πλοῦτη καὶ δόξαν.

— Καὶ εἶνε μακρὰ αὐτοὶ οἱ τόποι;

— Δὲν πιστεύω· ἀφ' οὗ τώρα κάμνουν
τὸν γύρο τοῦ κόσμου εἰς ὀγδοῖντα ἡμέ-
ρας, θὰ εἴπῃ πῶς δὲν εἶνε μακρὰ. Καὶ
τί ὠραῖα ποῦ εἶνε! ἂν εἴξευρες πόσον ὠ-
ραῖα εἶνε. Δένδρα θεόρτα καταφορτωμέ-
να ἀπὸ ὀπωρικὰ καλλίτερα ἀπὸ τὰ ἰδικά
μας· ζῶα διαφόρων εἰδῶν μὲ κρέας νο-
στιμώτατον. Ὡ, ἐγὼ το ἀπεφάσισα· θὰ
πάγω ἐκεῖ πέραν· καὶ ἂν θέλῃς, πᾶμε
μαζί.

— Δὲν εἶνε εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος μαῦ-
ροι ἄνθρωποι που τρώγουν τοὺς ἄσπρους
καὶ φίδια ποῦ σκοτώνουν μὲ τὸ φαριμάκι
των;

— Δειλέ! οἱ ἄγριοι ἔχουν κατὶ ἑλεει-
νὰ τόξα καὶ ἡμεῖς ἔχομεν ὅπλα που ἀφί-
νουν εἰς τὸν τόπον. Τὰ φίδια τὰ σκοτώ-
νουν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ μπαστούνια των
καὶ τρώγουν τὸ κρέας των, γιὰτὶ ὁμοιά-
ζουν μὲ μεγάλη χεῖλα. Μὲ μίαν φοῦκτα
ὕαλινες χάνδρες παίρνει κανεῖς ἀπὸ τοὺς
Ἰνδοὺς ὅ,τι θέλει· ὠραῖα ὅπλα, δέρματα
ζῶων καὶ καμμιὰ φορὰ διαμάντια.

— Διαμάντια;

— Ναί, διαμάντια. Καὶ ἐπειτα, ἄκου-
σε. Σ' αὐτὰ τὰ ταξείδια εὐρίσκει κανεῖς
καινούργια νησιά· ὁ ἀδελφός μου ἔλεγε
πῶς αὐτὰ τὰ νησιά εἶνε ἀληθινὸς παρὰ-
δεισος, γεμάτος, ὅπως καὶ ὁ παλαιὸς ἀπὸ
γάλα καὶ ἀπὸ μέλι. Τί ὠραῖα ποῦ θὰ
εἶνε αἱ; Ὅποιος ἀνακαλύπτει αὐτὰ τὰ
ὠραῖα νησιά ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς διδῇ
ἓν ὄνομα καὶ νὰ στήνῃ τὴν σημαίαν ἐν
ὀνόματι τῆς πατρίδος του. Ἡ πατρίς του
λοιπὸν φαντάζεσαι πόσον θὰ τον εὐγνω-
μονῇ! Αἱ ἐφημερίδες κάμνουν λόγον διὰ
τὸν περιηγητὴν καὶ τον λέγουν ἀτρόμη-
τον, ἐπιφανῆ, σοφόν, καὶ ὅλαι αἱ κυβερ-
νήσεις τοῦ δίδουν παράσημα. Εἶνε καλ-
λίτερα παρὰ νὰ κερδίσῃ κανεῖς τὰ παρά-
σημα εἰς τὸ πεδὶον τῆς μάχης. Ἐμένα

μ' ἀρέσει καλλίτερα νάμαι περιηγητὴς
παρὰ λοχαγὸς ἢ στρατηγός.

Ὁ κώδων ὁ σημαίνων τὸ τέλος τοῦ
διαλείμματος διέκοψε τὴν διήγησιν τοῦ
μικροῦ φίλου τῶν περιπετειῶν, ἀλλ' οἱ
λόγοι αὐτοῦ ἔμειναν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ
Παύλου καὶ εἰς τὸ μάθημα ἦτο ἀφηρη-
μένος.

Τὰ Ο δὲν ἦσαν πλέον τόσο κανονικά,
καὶ δύο μεγάλοι μουντζούραι ἐκλήιδωσαν
τὸ τετράδιον ἐκεῖνο, τὸ τόσο λευκόν.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ ὕπνος τοῦ παι-
διοῦ ἦτο νευρικός καὶ τεταραγμένος. Αἱ
δύο ἐκεῖναι μουντζούραι ἐμεγάλωσαν, ἐ-
μεγάλωσαν τόσο ὥστε μετεβλήθησαν εἰς
ἐρημικὴν νῆσον, τὴν ὁποίαν οἱ δύο φίλοι
ἠθέλησαν νὰ προσφέρουν εἰς τὴν Πατρί-
δα. Οἱ δύο ἐξερευνηταὶ ἔζων εὐτυχέστα-
τον βίον, ἐπανήρχοντο δὲ εἰς τὴν χώραν
τῶν ἀναγγέλλοντες εἰς τὴν ἐπιστήμην
τὰς νέας ἀνακαλύψεις των.

Οἱ νέοι οὗτοι ὀρίζοντες τοὺς ὁποίους
ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν Παῦλον ὁ φίλος του
ἐνέπνευσαν νέους πόθους εἰς τὸν ἀνεψιὸν
τοῦ λοχαγοῦ, ἀνεπαίσθητος δὲ τὸ παι-
δίον ἐζήλευσε τὴν δόξαν τοῦ Χριστοφόρου
Κολόμβου· χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὴν φι-
λοδοξίαν του εἰς τὸν λοχαγόν ὁ Παῦλος,
τῷ ὁμίλησε περὶ τοῦ ἐνδόξου Γενουην-
σίου, ὁ δὲ θεὸς πρόθυμος πάντοτε νὰ δι-
δάσκῃ τοὺς ἀνεψιούς του, εὐχαρίστως διη-
γήθη πῶς ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερική. Ἡ
ἀνταρσία τοῦ πληρώματος ἐντὸς τοῦ
πλοίου, ἐψύχρανε κάπως τοὺς φλογεροὺς
πόθους του, μεγάλη δὲ ἦτο ἡ ἀγανάκτη-
σις του διὰ τὴν ἀχαριστίαν τῶν Ἰσπανῶν
πρὸς ἐκεῖνον ὅστις ἐδῶρσεν εἰς τὴν Ἰ-
σπανίαν ὀλόκληρον κόσμον.

Τὰς ἀνησυχίας του ταύτας ἐξέφρασεν
ὁ Παῦλος πρὸς τὸν φίλον του, ἀλλ' οὐ-
τος ἀπήντησεν ὅτι τὰ πράγματα τώρα
εἶνε διαφορετικά καὶ ὅτι τιμῶνται καὶ
ἀνταμείβονται.

Μετά τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην τὸ παι-
δίον οὐδὲν ἄλλο ὠνειροπόλει ἢ ἀγνώστους
κόσμους. Τὸ ἐρημητήριον, τὸ ὅποσον ἦτο
τόσον φαιδρὸν, τόσον χαριτωμένον τῷ ἐν-
έπνεεν οἶκτον. Ἦτο στενὸν χωρὸν πληκτι-
κόν.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΟ ΤΕΪΟΝ

Ὅταν σὰς προσκαλοῦν εἰς κανένα φι-
λικὸ σπῖτι νὰ πάρετε τὸ τσάϊ, καὶ σὰς
γεμίζουν τὸ φλιτζάνι μ' ἐν ὑγρὸν εὐω-
δες καὶ θερμόν, καὶ θέτουν εἰς τὸ πια-
τάκι σας μπισκοτάκια κομψὰ καὶ ὀρεκτι-
κά—σὰς ἦλθε ποτὲ εἰς τὸν νοῦν νὰ ἐ-
ρωτήσετε, τί πράγμα εἶνε αὐτὸ τὸ τσάϊ,
καὶ πῶς καλλιεργεῖται;

Θὰ ἡξεύρετε βέβαια ὅτι τὸ τέϊον εἶνε
φυτὸν τῆς Κίνας. Οἱ Κινεζοὶ τὸ λέγουν

τσᾶ, τὸ φυτεῖται δὲ πάντοτε εἰς λοφί-
σκους μεσημβρινούς, ἐπὶ ἐδάφους τρα-
χέος καὶ πετρώδους. Εἰς γαίης λιπαρᾶς
ἢ ἐκτεθειμένας εἰς τὸν βορρᾶν, τὸ τέϊον
δὲν προκόπτει. Τὸ δενδρύλλιον εἶνε φουν-
τωτόν, πυκνόφυλλον, ἡ δὲ συγκομιδὴ τῶν
φύλλων του γίνεταί τρεῖς φορὰς τὸν χρό-
νον. Κόπτουν μὲ προσοχὴν φύλλον πρὸς
φύλλον καὶ τὰ ἐναποθέτουν εἰς μεγάλους
δίσκους ψαθοπλέκτους.

Ἡ πρώτη συγκομιδὴ, ἡ ὁποία εἶνε
καὶ ἡ ὀλιγώτερον ἄφθονος, παρέχει τὸ
ἐκλεκτότερον προϊόν. Εἶνε τὸ αὐτο-
κρατορικόν τέϊον ἢ τὸ ἄνθος
τοῦ τέϊου, τὸ ὅποσον προοριζέται
ὅλον διὰ τὸν αὐτοκράτορα καὶ τὴν αὐτο-
κρατορικὴν αὐλήν. Μόλις κοποῦν καὶ
πρὶν ἀκόμη μαρανθοῦν, τὰ διαλέγουν καὶ
τὰ τοποθετοῦν ἐπάνω εἰς σιδηρὰς πλά-
κας θερμὰς. Τὰ ἀφίνουν ὀλίγα λεπτά
καὶ κατόπιν τὰ συστρέφουν ἓνα ἓνα διὰ
τῆς παλάμης. Ἡ πρώτη παρασκευὴ
χρησιμεῖ εἰς τὸ ν' ἀφαιρῇ τὴν ἰσχυρὰν
ναρκωτικὴν δύναμιν τοῦ τέϊου, — διότι,
ποῖος θὰ το πιστεύσῃ! τὸ τέϊον, ἂν δὲν
ἐλάμβανον αὐτὸ τὸ μέτρον, θὰ σας ἐφε-
ρῃ ὕπνον, ἀντὶ νὰ σας φέρῃ ζωηρότητα·
— ἡ δὲ δευτέρα, ἐπίσης ἀναγκαία, χρησι-
μεῖ εἰς τὸ νὰ καταλαμβάνῃ τὸ τέϊον
ὅσῳ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον χωρὸν καὶ νὰ
διατηρηταί.

Ἰδοὺ τώρα καὶ μίαν μικρὰ ἱστορία σχε-
τικὴ.

Εἰς τὴν μικρὰν Καίτην ἐχάρισαν τὴν
ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῆς μίαν ὠραιότητα
συσκευὴν τέϊου ἀπὸ πορσελάνης. Ἀμέσως
λοιπὸν προσεκάλεσε τὰς φίλας τῆς εἰς τὸ
σπίτι τῆς διὰ τὰς τῆς ἐγκαινιάσας. Ἡ
μητέρα τῆς ἐδέχθη τὰς μητέρας εἰς τὴν
αἴθουσαν, ἡ δὲ Καίτη, ἡ ὁποία ἐκ τῶν
προτέρων εἶχε γεμίσει μὲ ζάχαριν καὶ με-
γάλα τὰ σχετικὰ δοχεῖα τῆς συσκευῆς καὶ
εἶχε ἀγοράσῃ ὠραῖα μπισκοτάκια μὲ τὰ
παραδοξώτερα σχήματα, ἀνέλαβε νὰ ἐ-
τοιμάσῃ τὸ τέϊον.

Ἡ κομψὴ προχρὴ ἐβράζειν. Αἱ μικραὶ
φίλοι διεσκέδαζον φυλλομετροῦσαι ἓνα
τόμον τῆς Διαπλάσεως. Ἄλλ' ἔξαφνα ἡ Καίτη παρετήρησεν ὅτι παρέ-
λειπε κατὶ τι οὐσιώδες: νὰ ρίψῃ τσάϊ εἰς
τὴν τσαγιέραν.

Τρέχει εἰς τὸ μπουφέ, ἀνοίγει τὸ
κουτί τοῦ τσαγιού, τίποτε! οὔτε κόκκος.
Τί νὰ κάμῃ;

Νὰ στείλῃ τὴν ὑπηρετρίαν ν' ἀγο-
ράσῃ; Μπᾶ! Θὰ ἔχανε πολὺν καιρὸν.

Ἡ Καίτη ἐνθυμεῖται ὅτι ἡ μητέρα τῆς
ἔχει ἐν σινικὸν δενδρύλλιον εἰς τὴν αἴ-
θουσαν. Κάθε φύλλον κινεζικόν, ζεματι-
ζόμενον θὰ γίνεταί τσάϊ—σκέπτεται ἡ
Καίτη. Πηγαίνει λοιπὸν κρυφὰ εἰς τὴν
αἴθουσαν, συλλέγει φύλλα καὶ τα ρίπτει
εἰς τὴν τσαγιέραν τῆς. Ὑστερα ρίπτει
μέσα τὸ βραστὸν νερὸν καὶ καθορτῇ ὁ-
λαὶ περὶ τὴν τράπεζαν. Τί θαυμάσιον

ποτόν! Ὅλαι το ἐπαινοῦν καὶ ἡ μικρὰ
Καίτη ἐνδομύχως μακαρίζει ἑαυτὴν διὰ
τὴν εὐτυχίαν τῆς ἐμπνευσιν...

Ἀλλὰ μίαν ὥραν μετὰ τὴν πόσιν τοῦ
θαυμασίου τέϊου, αἱ προσκεκλημένοι κα-
ταλαμβάνονται ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης,
ἀπὸ ἀδιαθεσίας ἐξαφνικῇ καί... ὀχι πο-
λὺ εὐφημον.

Τὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα εἶχε κόψῃ ἡ Καί-
τη, ἦσαν φύλλα σιλικυπρίου, τοῦ φυτοῦ
ἐκείνου ἐκ τῶν σπόρων τοῦ ὁποίου παρὰ
γεταὶ τὸ κίκινον ἔλαιον, μὲ ἄλλους λό-
γους τὸ ρετσινόλαδον!

Ποτὲ ἱατρικὸν δὲν ἐλήφθη ἀπὸ μικρὰ
κοράσια μὲ περισσοτέραν προθυμίαν καὶ
φαιδρότητα!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἐχεις δίκαιον, Χρυσάνθεμον τῆς Σύρου, αἱ
καλλίτεροι πνευματικαὶ ἀσκήσεις εἶνε θναὶ δὲν
ἐπιδέχονται παρὰ μίαν μόνον λύσιν. Τοιαύτας
λοιπὸν νὰ μοι στέλλῃς κατὰ προτίμησιν. Διὰ τὸ
ἄλλο δὲν ἐμπορῶ νὰ κάμω τίποτε. Εἶνε ὁρος ἀ-
ναγκαῖος διὰ τὴν διαλογὴν τῶν λύσεων, δι-
καίωτος δὲ ἀφ' οὗ ἰσχύει δι' ὅλους.

Πολὺ γνωστὰ ἦσαν αἱ πρῶται σου πνευματι-
καὶ ἀσκήσεις, φιλότατη *Βιργίνια Χατζηνικολῆ*.
Στείλῃ μου ἄλλας.

Στέλλε μου πάντοτε λύσεις, φίλτατε *Περι-
κλῆ Σκέφερη*· πολὺ μ' εὐχαριστεῖς.

Εὐχαριστῶ, *Λευκὴ Μαργαρίτα*, διὰ τὴν προ-
θυμίαν μετ' ἧς ἐσπευσες νὰ ἐπανορθώσῃς τὸ μι-
κρὸν λάθος. Ἀλλὰ διατὶ νὰ λυπηθῇς τόσο πολύ;
Χαίρω πολὺ πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σου, *Ἡρ.*
Ἀναστασιάδην. Καὶ ἐγὼ σε ἀγαπῶ, ὅπως ὅλοι
ἐστὶ σπῖτι ἀδελφῶν νὰ γίνεσαι καλὸ παιδί
ἀφ' οὗ με διαβάσεις καλῶς λέγεις. Ἄν καὶ
προηγουμένως δὲν πιστεύω δὲ νὰ ἦσουν κακὸ παι-
δί... Νὰ μοῦ γράφῃς συχνά.

Σὲ συγχάρω διὰ τὰς προόδους σου, ἀγαπητὴ
Καρδερὶνα. Βλέπεις πόσον ὠραία εἶνε ἡ δια-
σκέδασις μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθηκόντος;
Φοῖβε Ἀπολλοῦ, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου.
Μάλιστα, πρέπει νὰ σημειώσῃς καὶ τῶν ἰδικῶν
σου πνευματικῶν ἀσκήσεων τὰς λύσεις.

«Δευτέρα σκέψις σοφώτεραι», *Δόκιμη Πλοῖ-
αρχη*. Καὶ εἰς ἀνῶτερα! Ἡ ἰδέα σου πολὺ μοῦ
ἡρεσε.

Μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου, *Τόδωρ τοῦ
Φοῖβου*. Εἶθε λοιπὸν νὰ μὴ λησμονήσῃς ποτὲ τὴν
καλὴν σου μητέρα, διδασκάλισσάν σου καὶ φίλην· εἰς
τὴν ὁποίαν, καθὼς γράφεις, ὀφείλεις τὰ πάντα,
καὶ νὰ ἐξακολουθῇς πάντοτε νὰ τὴν ἀναγινώσκῃς
καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷς.

Λέων τῆς Ἀφρικῆς, ὁ πόθος σου ἰδοὺ σήμε-
ρον ἐκπληροῦται καὶ ὁ συνώνυμός σου Ἀφρικαν-
νικός Λέων θὰ λάβῃ τὰ χαιρετισματά σου. Ἀλλ'
ἐλθιμόνησες νὰ σημειώσ

τέρα σου διὰ τούς τόσους ἐπαίνους, προσφιλὲς *Χρυσάνθη Σταλόνη*; Εὐχομαι νὰ διατηρήσῃς πάντοτε τὰ ἴδια ἐμὲν αἰσθήματα καὶ... νὰ μὴν ἀρρωστήσῃς πλέον ποτέ. Νὰ μου φιλήσῃς τὴν μικρὰν *Τιτίαν*.

Εὐγε, *Λεοντόκαρδε Λεωνίδα*! «Δέκα δραχμὰς ἀξίζει καὶ Παπαπᾶν ὁ Κληρονόμος τοῦ 'Ροβινσώνας». Καλὰ τὸν ἐξετίμησες.

Ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου, *Ἑλληνὶς Καλλιτέχνης*. Εὐχομαι μίαν ἡμέραν νὰ γίνῃς καὶ ἐνδοξὸς ἑλληνὶς καλλιτέχνης, ἀφ' οὗ τόσῃν ἔχῃς κλίσιν εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς τρυφεροὺς σου στίχους.

Εὐχομαι καὶ ἐγὼ, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ*, νὰ πάρῃς κανὲν βραβεῖον εἰς τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν. Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται ὅμως.

Καὶ ἐγὼ ἀνησυχῶσα ποὺ δὲν μοι ἔγραψες τόσον καρὸν, *Τορπίλλη*. Καίρω διότι ἡ ἀσθένειά σας ἦτο περαστικὴ. Σοὺ συνιστῶ ἐπιμέλειαν τῶρα διὰ νὰναπληρώσῃς τὸ ἀπολεσθέν· θὰ ἔλθῃ δὲ πάλιν γρήγορα ὁ καιρὸς τῆς διασκεδάσεως. Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸν *Ταχύποδα Ὀδυσσεά*.

Εὐχαριστῶς νὰ μοὺ την συστήσῃς τὴν ἐξαρῆφην σου, *Ἀφροδίτη τῆς Μήλου*. Στελεῖ μοι ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις.

Ναί, *Σειρήν* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἐκλέγω,) ἀλλὰ νὰ στελέγῃς ἐλευθερὰς ταχυδρομικῶν τελῶν τὰς ἐπιστολάς σου· διότι ἄλλως θὰ μένουν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον ὡς ἀπαράδεκτοι.

Σὲ εὐχαριστῶ, ἀγαπητὸν *Ρόδον* τῆς *Ἀρόρου*, διὰ τὴν ἐνέργειάν σου. Ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἴνε, ἀποδεικνύει ὅτι με ἀγαπᾷς· ἂν δὲ σε ἐμίμοιυντο ὅλοι οἱ μικροὶ μοι φίλοι, ἐγγράφοντες ἔστω καὶ ἀπὸ ἑνα συνδρομητὴν ἑκαστος, φροντᾶσαι τὸ λαμπρὸν ἀποτέλεσμα!

Θαυμαστὰ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, ἐκ τῶν τριῶν ψευδωνύμων αὐτὸ καὶ ἐγὼ προτιμῶ.

Χαριτωμένο τὸ γραμματάκι σου, *Χιονοσκεπὴ Πάρρη*. Πῶς χαίρω ὅταν διαβάω ἔτσι ἔξυπνα γραμματάκια ἀπὸ τοὺς φίλους μου! Εἶνε μέγα προτέρημα εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅ,τι θέλει νὰ εἴπῃ νὰ τὸ λέγῃ μὲ πνεῦμα καὶ μὲ χάριν. Καὶ τὸ προτέρημα αὐτὸ τὸ ἔχεις, ἀγαπητέ μου· σοὺ συνιστῶ δὲ νὰ το ἀναπτύξῃς ὅσον εἰμπορεῖς.

Τὸ ἦρξες μόνῃ σου, *Χρυσὴ Βροχή*. Προσπάθησε λοιπὸν νὰ κάμῃς καλλιτέρα αἰνίγματα.

Μὲ λυπεῖς νὰ μοὺ γράφῃς ὅτι δέν σε συλλογίζομαι, *Φάωρ*! Ἡρῆσα νὰ δημοσιεύσω ἀλληλογραφίαν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἐλθισμόνῃς κανένα φίλον μου. Εἰς ὅλους θάπαντήσω σιγά - σιγά.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 3 Δεκεμβρίου.

831. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε ρῆμα, τὸ δεύτερον θεός. Τὸ σύνολόν μου Ἑλλην τὸ πάλαι στρατηγός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Εὐρύτανος

832. Στοιχειογράφος.

Εἶμαι σεβαστὸν τοῖς πᾶσι καὶ εὐτυχὲς ἐάν με φθάσῃς. Ἄν τὰ δύο μου τὰ ἄκρα ὡς ἀνωφελὲς πετάξῃς, θὰ με εὕρῃς μ' εὐκολίαν εἰς τοὺς θεοὺς τῶν παλαιῶν μεταξύ τῶν τιμωμένων καὶ ἐνδόξων θεαινῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Λέοντος

833. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι ἄρχων ἰσχυρὸς ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς· παντὸς ὅμως εἶμι· ἐχθρὸς ἔν με ἀναγραμματιστός.

Ἐστάλη ὑπὸ Ναπολέοντος τοῦ Πρώτου

834. Αἵνεγμα.

Εἰς τὰς ἐπάλξεις κατοικῶ παντὸς καλοῦ φρουρίου· ἄνευ ἐμοῦ θὰ ἔλειπεν ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου, δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἥλιος οὔτε σελήνη ἐπίσης, καὶ πρὸς χαρὰν τῶν ἀμελῶν οὔτε ρημάτων κλῆσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Τόξου

835. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Θησεύς ἄνδρες μάλα γενναῖοι· οἱ ἥττονες, οἱ κρείττονες, οἱ μείρακες, οἱ νέοι, σοὶ δίδουν τὰ συστατικά που πρέπει νὰ ζητήσῃς πόλιν ἀρχαίαν καὶ ἔνδοξον εὐθὺς νὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίτου

836. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελικὸν θὰ εὕρῃς εἰς τὴν ἀρχήν. Μόριον δὲ τὸ δεύτερον εἰς τὴν γραμματικὴν. Τὸ τρίτον ἔχει, ὡς γνωστὸν, τὸν ἵππον ὡς πατέρα. Πτηνόν, πετὰ τὸ τέταρτον καὶ σχίζει τὸν ἀέρα. Ἄνθος μᾶς δίδει εὐοσμὸν τὸ πέμπτον καὶ λαμπρόν· Ἐπίθετον τὸ ἕκτον μοι εἰς τὸν πληθυντικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδοσίου Θ. Ζωϊτοπούλου

837. Κλιμακωτόν.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ
+ + + + + ροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε εἰς
+ + + + + μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος νάναγινώ-
+ + + + + σκεται ποταμὸς τῆς Νοτίου Ἀ-
+ + + + + μερικῆς, εἰς τὸ ἀριστερὸν πόλις
+ + + + + τῆς Τουρκίας· εἰς τὴν κατωτά-
+ + + + + τὴν βαθμίδα ζῶον, εἰς τὴν με-
+ + + + + σαίαν πολεμικὴ ἄμαξα καὶ εἰς
τὴν ἀνωτάτην μουσικὸν ὄργανον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

838. Κεκρυμμένον κυδόμενον.

1. Ἡ Ἀνδρομάχη ἦτο γυνὴ τοῦ Ἑκτορος.
1. Ὁ Δημάδης ἦτο Ἀθηναῖος ρήτωρ.
3. Ὅταν βρέχῃ ραγδαίως σχηματίζονται χεῖμαρροι.
4. Ἡ σαῦρα εἶνε ἀβλαβὲς ἐρπετόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδοσίου Θ. Ζωϊτοπούλου

839. Ἀστήρ.

+ + + + + Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ
+ + + + + διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ὀρίζον
+ + + + + τῶς νάναγιώσκειται μέρος οἰκοδο-
+ + + + + μῆς, καθέτως ὀπωρικόν, διαγωνίως
+ + + + + δὲ δένδρον καὶ ζῶον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλ. Α. Πανταζῆ

840. Πρόβλημα.

Πόσας ὁκάδας οἶνου τῶν 80 λεπτῶν ἡ ὁκά πρέπει νὰ ἀναμείξωμεν με οἶνον τῶν 50 λεπτῶν ἡ ὁκά, διὰ νὰ ἀποτελέσωμεν 120 ὁκάδας κράματος πρὸς 60 λεπτά ἡ ὁκά;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθρώπου

841-843. Κεκρυμμένα ὀνόματα κρατῶν.

1. Ἡ ἐν Θερμοπύλαις ἦτα λίαν ἐνδοξὸς ὑπῆρχεν.
2. Τὰ χρήματα ἡ τύχη δάνεια τοῖς πλουσίοις δίδωσι.
3. Δάνειόν ἐστι τὸ τῆς σελήνης σέλας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος

844-848. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ὅπως, μῖσος, χοῖρος, οὗτος, ὄναρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαντιῶ τῶν Δελφῶν

849. Ἀντίθετα.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων τῶν ἐπομένων λέξεων σχηματίσων ἀρχαῖον γινώμιόν :

Ἡμέρα, διαφορά, πηγαῖον, κοσμικός, ἀρετὴ, δίκαιος, ἀλλότριος, σκληρός, ἄρρωστος, γεμίζω, ἄτιμος, ἀρχή, ἄθωος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίκνου τῶν Δασῶν

850. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν καὶ τελικῶν γραμμάτων τῶν ζητουμένων λέξεων νὰ σχηματισθῶσι δύο ὀνόματα ἀρχαίων θεῶν.

1, Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. 2, Ἐποχὴ τοῦ ἔτους. 3, Φωνὴ τετραπόδου. 4, Νῆσος τῆς Τουρκίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τῆς Κρήτης

851. Ἑλλειποσύμφωνον.

υαου-αο-ο-ευη-αω-αο-υ-εη-αι-γη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δικαίου Ἀριστείδου

852. Φωνηεντόλιπον.

λλ-μν-βλ-νθρπν-λλ-δ-θς-κλ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὁραίας Κερκύρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 19 Αὐγούστου ε. ε.

720. Μέγαρο, Μέγαιρα.—721. Σάπων. Ἰ-άπων —

722. Ε Λ Α Φ Ο Σ 723. Π
Λ Α Γ Ω Σ Σ Ο Ν
Α Γ Ι Σ Σ Ι Τ Ο Σ
Φ Ω Σ Π Ο Τ Α Μ Ο Σ
Ο Σ Ν Ο Μ Ο Σ
Σ Σ Ο Σ

724. Θ Μ Ε Ν —725. Διότι τὰ
Π Α Ρ Ο Σ ὡς εἶνε ἡδὴ βρασμένα.

Η Σ Ι Ο Δ Ο Σ —726-728. 1, Γῆ.
Π Ε Ρ Ι Σ Τ Ε Ρ Α 2, Ποσειδῶν. 3, Ἀ-

ρῆς —729-732. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος σ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: δράσις ἀνάκος, Ταρσός, Σαλαμίς —

733. ΜΕΣΙΚΟΝ (1, Μηλέα. 2, Ἑλλάς. 3, Ξενοφῶν. 4, Ἰθάκη. 5, Κρήτη. 6, Ὀμηρος. 7, Νεῖλος). —734. ΤΙΓΡΙΣ (1, μάΤην. 2, Ἰκ. 3, ΤάΓος. 4, ΗΡΑ. 5, αἰΣ. 6, ΜόΣχα). —735. Ἡ ἠθικὴ εἶνε ἡ μόνη ὁδὸς ἡ ὁδηγοῦσα τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν εὐδαιμονίαν. —736. Ἀποδείκνυι εἰς τοὺς ἐχθρούς σου ὅτι ἀγαπᾷς αὐτούς.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

[Βιβλία διὰ οἰκογενεὰς καὶ παιδία ἐκδιδόνται ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς Διαπλάσεως καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίδκος ὑπὸ Σοφίας Ἀἰμυλίου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἀδετον. . . . δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστατόν καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἀδετον. . . . δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακουζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἀδετος δρ. 1,50

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ντς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπεντημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσιν ἀπαράδεκτα.

φράγγων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκά καὶ εἰς γραμματόσημον.

Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντας τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταχυίας.